

De volgende dag is het stil in huis. Rasha loopt naar de kleine kamer.

Er zijn geen liedjes meer. De kamer is leeg.

Mama roert in de soep. Papa prikt gaatjes in een leren riem.

Opeens vliegt de deur open.

Drie mannen met geweren vallen de kamer binnen.

Ze duwen een geweer tegen papa's borst.

Mama houdt de lepel waarmee ze roert, zo stevig vast, dat haar vingertoppen helemaal wit worden.

Ze kijkt met grote, strenge ogen naar Rasha.

'Pas op!' betekent dat. 'Blijf stil zitten en zeg niks!'

Rasha durft bijna niet naar de mannen te kijken.

Ze roepen naar papa. 'Waar zijn die honden?'

Papa schudt het hoofd. 'Hier is niemand,' zegt hij.

De mannen trappen de deur van de slaapkamer open en halen het bed overhoop.

Ze trekken kasten open en gooien kleren en dozen op de grond.

Rasha beeft. Mama houdt haar handen om het hoofdje van baby Amir.

Die zit in een doek tegen haar borst.

Rasha wilde dat ze daar ook zat, met haar ogen en oren dicht.

De mannen beuken nu ook de deur van de kleine kamer open.

Maar ze komen meteen weer naar buiten.

Eén van de mannen slaat met zijn geweer tegen het hoofd van papa.

Rasha schreeuwt, ze kan het niet helpen.

Mama's ogen bliksemen.

De mannen roepen en dan gaan ze naar buiten.

Met een vochtige doek dept mama het bloed op papa's hoofd.

Rasha slaat haar armen om mama heen. Ze duwt haar hoofd in mama's rok.

Maar ze hoort goed wat mama zegt: 'We moeten weg. En gauw.'

Rasha rilt zo hard, dat ze niet hoort wat papa antwoordt.

Hoe moet dat? Moeten ze vluchten, zoals haar vriendin Habiba en haar familie?

Als ze opkijkt, stapt papa net de deur uit.

'Waarom zoeken die mannen naar honden?' vraagt Rasha.

'Wij hebben toch geen honden, mama?'

'Ze bedoelen rebellen, Rasha. Dat zijn mannen die vechten tegen de soldaten van de regering,' zegt mama. 'Die zitten soms verstopt bij mensen thuis. Maar niet bij ons.'

Twee dagen later staan er drie tassen klaar.

Er zitten kleren en dekens in.

Mama haalt foto's uit hun lijstjes en stopt ze tussen de kleren.

Oma is er ook. Ze vult een zakje met dadels.

Dan zegt ze: 'Kijk goed, Rasha. Dit is voor jou.'

Ze haalt met een snelle beweging haar oorringen uit haar oorlelletjes.

Ze draait ze in een doekje en stopt dat in een gordel.

Die zal mama rond haar middel snoeren.

Oma's gouden oorringen! Zo mooi! Rasha kan haast niet wachten totdat ze die mag dragen ...

Papa komt binnen met een gezicht zonder lach.
Hij stopt bankbiljetten in mama's gordel en in een zakje onder zijn hemd.
Mama legt warme kleren klaar en stevige stapschoenen voor Rasha.
'Waar gaan we naartoe?' vraagt Rasha.
'Naar Europa,' zegt papa. Hij neemt een kleine rugzak.
'Kies maar wat je wilt meenemen en stop het daarin,' zegt hij.
Rasha kijkt rond. Haar poppenwagen is te groot. Maar haar pop moet mee.
Het armbandje dat haar beste vriendin Habiba voor haar gevlochten heeft. En het roze haarlint dat ze van Selima kreeg. Selima die niet met hen meekan ... Nee, niet aan denken nu.

Rasha trekt haar jas aan. Mama zet een muts op Rasha's hoofd en knoopt een sjaal om haar hals.
Veel te warm! Baby Amir zit in een draagdoek tegen mama's borst. Hij slaapt.
Oma pakt haar vast alsof ze haar nooit meer los wil laten. Dat doet ze bij hen allemaal. Dan gaat ze zonder om te kijken naar haar eigen huis.
Buurman Faroek rijdt zijn auto voor. Ze stappen in.
Door het achterraam ziet Rasha hoe een duif op het dak van haar huis gaat zitten.
Dan slaan ze de hoek om en kan ze het huis niet meer zien.
Haar hart bonkt.
Ze wil helemaal niet weg.
Maar ze wil ook niet de hele tijd bang zijn.

